

[Justitsministeren.]

Enkeltforskrifter om Beparelser. Denne Cirkulæreskrivelse har været udførligt omtalt i Dagspressen, og jeg behøver derfor ikke at komme nærmere ind paa den.

Endelig ønskede det ærede Medlem en Udtalelse af mig angaaende Anskaffelsen af en Buickvogn til Københavns Politi. Jeg kan her henvise til, hvad der er anført i Betænkningen over Statsregnskabet Side 224—227. Den paagældende Motorvogn K. 97 er anskaffet til Brug ved Kontrollkørsel og anden tjenstlig Kørsel, hvor det er nødvendigt at have en kraftig Vogn. Benzinmangelen har medført, at den ikke siden Anskaffelsen er blevet meget benyttet, og at navnlig Kontrollkørselen er blevet indskrænket. Vognen, der var en brugt Vogn, blev anskaffet for 12 000 Kr., en Pris, der er omtrent en Trediedel af den nuværende Pris for en ny Vogn af samme Model. Som Rigspolitichef har jeg billiget dens Anskaffelse, som ligeledes er godkendt af Justitsministeriet, og Anskaffelsen har efter min Mening været forsvarlig og rimelig. Jeg har i øvrigt i Gaar i Finansudvalget gjort Rede for dette Forhold og paa en Henstilling fra Udvalget lovet at overveje en Omplacering inden for Københavns Politis Vogne, ligesom det er en Selvfølge, at Buickvognen under de nuværende Forhold ikke vil blive anvendt, hvor mindre benzinslugende Vogne kan bruges. Om noget Salg af Vognen — som det synes at fremgaa af Bladenes Meddelelser i Dag — har der ikke været Tale.

I Anledning af det ærede Medlem Frøken Gerda Mundts Bemærkninger om Sagen mod den saakaldte „Retskonsulent“, der har forgrebet sig over for en 15-aarig Pige, kan jeg oplyse, at jeg allerede, inden denne Sag kom frem, har taget Spørgsmaalet om Kontrol med Vinkelskrivere og andre saakaldte „Retskonsulenter“ op til Overvejelse i Ministeriet, og at Ministeriet for Tiden er i Færd med at udarbejde et Lovforslag om Spørgsmaalet.

Jeg kan endvidere tilføje, at jeg har taget Spørgsmaalet om Privatdetektivernes Virksomhed op til Undersøgelse i Forbindelse med det fornævnte Spørgsmaal, og at Spørgsmaalet om forskellige Bureauers og Institutteres Virksomhed ligeledes er inddraget under vore Undersøgelser.

Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro ønskede, at Sognefogderne skulde have større Vederlag for deres Arbejde. Jeg kan dertil svare, at Sognefogderne gennem Tiderne har været anset som saare værdifulde Medarbejdere for Politiet. De er

altid valgt blandt Sognets bedste Mænd, og Sognefogedhvervet betragtes som et ærefuldt Hverv; men Ærens Træ er jo ikke et Brødfrugttræ, derfor ønsker ogsaa jeg, at der skal ydes dem et rimeligt Vederlag for deres Arbejde.

Imidlertid maa vi naturligvis herved indtil videre holde os inden for de ved Loven af 4. Marts 1932 satte Grænser, og jeg tror i øvrigt, at det er muligt inden for disse Grænser at naa til et for Sognefogderne tilfredsstillende Resultat. Jeg kan oplyse, at der efter 1. April 1938, da Sognefogdernes Lønninger overgik fra Amtskommunerne til Staten, har været ført en Række Forhandlinger med Sognefogedorganisationerne med det Formaal at søge Lønnen reguleret saaledes, at den blev beregnet efter de samme Principper for hele Landets Vedkommende, og desuden at skaffe de daarligst stillede Sognefogder nogen Forhøjelse. Medens selve Lønnen endnu ikke er blevet reguleret, er Telefongodtgørelsen nu blevet den samme over hele Landet, hvilket for en stor Del af Sognefogderne har medført en Forhøjelse af Godtgørelsen. Der føres stadig Forhandling om en Forhøjelse af Lønningen, og jeg haaber, at det i den nærmeste Fremtid skal lykkes at skaffe Sognefogderne en saa stor Lønforhøjelse, som de finansielle Forhold tillader.

Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro nævnte endvidere Spørgsmaalet om det Vederlag, der ydes Strandfogderne, idet han fandt dette meget ringe. Forholdet er her det, at Strandfogderne ikke oppebærer nogen egentlig Løn, men at de som et Vederlag for den dem paalagte Vagt-tjeneste og de dem i øvrigt paalagte Pligter har Eneret paa Bjærgning af løst Gods, Vrag eller Vragstykker, der inddriver paa Forstranden. Værdien af det inddrevne Gods har imidlertid i en Aarrække været faldende og Strandfogdernes Indtægter derfor ogsaa temmelig smaa. Navnlig med Hensyn til Strandfogderne paa Vestkysten fremkommer her et Misforhold, idet de selv om der ikke bjærges noget af Betydning, er nødt til at gennemføre en omfattende Vagttjeneste paa denne farlige Strand.

For at skaffe dem et rimeligt Vederlag herfor er der — første Gang for Finansaaret 1939—40 — gennemført en Ordning, der tilsikrer Strandfogderne paa Vestkysten og fra Skagen til Frederikshavn et Minimumsvederlag af 250 Kr., saaledes at Staten, hvis de paagældende Indtægter af Bjærgeløn og Kørsel ikke naar dette Beløb, tilskylder det manglende. I Henhold hertil har Staten i